

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

УДК 351

Карнаухова М.Д.

Інститут підготовки кадрів державної служби зайнятості України

НАРАТОЛОГІЧНІ МОДЕЛІ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДОСЛІДЖЕННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

У статті досліджуються можливості застосування моделей наратології до аналізу публічного управління як співврядування. У роботі простежується траєкторія концептуалізації публічності та публічно-управлінської діяльності як комунікативної дії, що структурується за певними законами наративу. Обґрунтовується евристична цінність рецепції методів аналізу та термінологічного апарату класиків наратології у сучасних політологічних розвідках.

Ключові слова: публічність, публічне управління, публічна політика, наратив, наратологія, наратологічна модель, наративна ідентичність.

Постановка проблеми. Висхідною тезою статті є твердження про те, що в ситуації пошуку нових моделей управління й усвідомлення публічного управління (як комунікаційної дії співврядування) евристично цінним є звернення до моделей оповіді й комунікації, напрацьованих наратологією. Правомірність і нагальність такого підходу засвідчується тим, що поняття «нاراتив» увійшло до активної частини сучасного політичного лексикона, політологічних розвідок і політтехнологій. Адже все більш адекватним є розуміння того, що успіх публічної політики, політичного проекту чи політичного лідера багато в чому залежить від наявності зрозумілої, переконливої і морально заангажованої наративної історії, прийнятної і близької виборцеві, здатної консолідувати та мобілізувати небайдужу публіку.

Усвідомлення того, що «ціннісні орієнтири та стратегічна мета публічного управління є тією основою, навколо якої зосереджується діяльність органів державної влади» [1, с. 7], цілком природно зумовлює пошуки й осмислення наративних стратегій, трансформувального потенціалу. Примітним є те, що аналітики Національного інституту стратегічних досліджень позиціонують стратегічний наратив (макророзповідь) так, як «осьовий контентний елемент всієї інформаційної (зокрема пропагандистської) діяльності держави» [13]. Це спонукає й актуалізує звернення до

нاراتивного аналізу в координатах політології та доведення релевантності наратологічних моделей для публічно-управлінської діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Основні аспекти у розумінні публічності, як правило, варіюються у діапазоні її усвідомлення, по-перше, як відкритості (тобто явності назовні, на противагу приватному – прихованому і віддаленому від стороннього погляду) і, по-друге, як колективності, масовості, що протистоїть індивідуальному. Найбільш авторитетний висновок наукової спільноти щодо трансформації державного управління у публічне управління (англ.: *governance, new public governance*) отримує свій розвиток сьогодні на тлі неозорого каталогу підходів до визначення суті публічного управління і того, що приховується за його фасадом. Серед доробку західних науковців можна вказати на обрис *Governance* як «співврядування ... в умовах включення все більшої кількості політичних акторів у процес виробки і реалізації публічної політики, що потребує інших механізмів, ніж авторитет уряду і санкції» [16, р. 4].

Про те, що вітчизняні вчені не обходять увагою феномен публічного управління, свідчать роботи В. Абрамова, В. Авер'янова, В. Бакуменка, В. Венгера, А. Колодія, М. Пасічника, С. Телешуна, О. Титаренко, Ю. Шарова та багатьох інших. Серед найважливіших ознак публічного

управління здебільшого артикулюють такі: вихід за межі уряду шляхом скорочення управлінських функцій державних органів і передання іншим суб'єктам суспільства і міжнародним організаціям [8]; зміна стилю управлінської діяльності (замість розпорядчих дій згори координація по горизонталі за мережевим принципом) [6, с. 16].

Стратегічний наратив цілком справедливо аналізується сучасними дослідниками як основа ідеології (з посиланням на ідеї Ж. Лакана). Проте єдине розуміння стратегічного наративу, механізмів його побудови, трансляції і рецепції сьогодні відсутнє.

Відсутні також і такі дослідження феномена публічного управління, які б ґрунтувалися на залученні доробку нараторології та запропонованих нею моделей. Між тим сучасна нараторологія – досить розлога царина плідних наукових досліджень сюжетно-розповідних дискурсів, що отримала багате концептуальне наповнення під впливом робіт її класиків (М. Бахтіна, К. Бремона, Х. Вайта, А.-Ж. Греймаса, Ж. Женета, Ю. Лотмана В. Пропа, П. Рикера, Ц. Тодорова, О. Фрейденберг, Р. Якобсона та інших), які слугують орієнтиром для численних сучасних досліджень у різних сферах наукового знання.

Публічність, публічна сфера, публічний простір, публічне управління, публічне адміністрування аналізуються здебільшого шляхом звернення до найвпливовіших тенденцій-домінант, пов'язаних з іменами Х. Арндт, Ю. Габермаса, П. Бурд'є. Не применшуючи значення цих ґрунтовних засад досліджень, зауважимо, що, беручи за взірць моделі наративного конструювання, можна значно поглибити аналіз відкритої публічності (публічного панування) як соціального конструкта, збагативши його новим смисловим потенціалом.

Постановка завдання. Метою дослідження є демонстрація дієвих можливостей залучення нараторологічних моделей як інструмента аналізу публічної сфери та організації досвіду публічного управління.

Виклад основного матеріалу дослідження. Якщо виходити з визначення політики як комунікації заради спільного блага і відстоювати ідею рівного доступу до публічної політики, то йдеться про участь у цій комунікації всіх дорослих, здатних говорити, діяти і нести відповідальність за наслідки цих дій у певній політичній спільноті. Отже, щільна атмосфера політичного простору і публічного дискурсу потребує від кожного постійного налаштування свого мислення і позиції,

критичної раціональності у зважуванні поглядів інших, відчуття відповідальності та обов'язку, які накладає сама публічність.

Виходячи з «класичного» потрактування публіки (що сходить до смислів терміна *res publica* як громадянської спільноти) та ідеї республіки (як виборності, колегіальності і короткостроковості магістратур), маємо згадати те, що поліс (як дітище демоса і засновок державності) мав себе виправдовувати, сповіщаючи про своє «що» і «навіщо». Саме у такий спосіб започаткувалася, згідно з Аристотелем, наука про політику. Щоправда, «публічність» передбачає наявність спільноти інформованих, компетентних і здатних до самоорганізації (заради спільного інтересу) громадян; активність у взаємодії з іншими політичними акторами уможливує досягнення найвищого і найбільшого з усіх благ – суспільного.

Звертаючись до розгляду феномена публічності як такого, згадаємо Кантове прагматичне розуміння антропології, що асоціювалась з орієнтацією людини та можливостей властивого їй кінцевого розуму на світ **публічно**, відкрито дієвого людства. Участь індивіда в діях роду, що постає єдиним світом на засадах **відкритої публічності**, зумовлює те, що кожен із нас, кінцевих істот, може піднятися над собою, розвинути і сформулювати себе в просторі єдиного для всіх світу.

Початок концептуалізації сфери публічності здебільшого пов'язують із працею Ю. Габермаса «Структурна трансформація публічної сфери» і його визначенням публічної сфери спочатку як «освіченої буржуазної спільноти», а потім і «суспільства в цілому», здатного діяти як критична протипава державі. Позаяк інтерпретацію відкритості (Offenheit) демократичного світу як публічності (Offentlichkeit) розуму пов'язують саме з постаттю Габермаса, то чіткіше дефінуємо його тезу: панування розуму – це публічне панування, тобто панування публічності. Отже, відповідно до його ідей, публічне панування (влада) є своєрідною єдністю теорії та загальнодемократичної практики.

Публічність, за Габермасом, спирається на потенційну необмеженість учасників і потенційну згоду між ними щодо найкращого аргумента. Актуалізація ж цієї потенційності якнайкраще забезпечується саме демократичною процедурою, політика якої є раціональною комунікацією. Залучення до демократичного процесу, як висновує Габермас, є модерною демократичною державою, здатною забезпечити, відтворюючи зі своїх раціональних ресурсів політичну мотивацію.

Демократія є можливою завдяки інклюзивності і дискурсивності комунікацій громадян. Стан демократії потребує від громадян здатності під час обговорення публічних справ рухатися від свого горизонту до чужого, визнаючи недовершеність цього руху, долаючи закритість власного світу і сприймаючи аргументи іншого. Демократія не є можливою поза жестом відкритості з боку більшості, а зрештою – відкритості політичного світу. І, на жаль, демократія не має раціональних запобіжників від саморуйнації. Отже, ми маємо усвідомити, що користуватися публічною свободою слова не можна інструментально, заради особистісного блага, на шкоду спільному благу.

Варто погодитися з думками Х. Арендт щодо того, що центральною характеристикою будь-якого суспільства є баланс між публічною і приватною сферами. Така соціальна гармонія забезпечує реалізацію власного особистісного потенціалу громадянина в обох цих царинах діяльності. Дисгармонія у співвідношенні сфери публічності і приватності призводить до порушення нормального плину людського життя. Унаслідок абсолютизації публічної сфери, яка є характерною для тоталітарних суспільств, максимально розширюються межі офіційної легітимності, зводячи нанівець усі проекти реалізації особистості у приватній сфері. Хоча Арендт наполягає на тому, що принципово невідчужуваний приватний фрагмент світу має бути позбавлений і захищений від впливу публічності, але на практиці це далеко не так. Світ набуває реальності через публічність. Адже публічність існує і на рівні традиції, комунікації, культурної інтерпретації, зрештою на рівні «публічного» оповідання своєї приватної життєвої історії. Не випадково ідеал публічного простору Х. Арендт убачала в агорі.

Серед найбільш вагомих для осмислення феномена публічного управління ідей не можна не згадати теорію поля П. Бурдьє. Його роздуми стосовно специфічної логіки «публічного» (об'єктивованого, наявного, належного, тобто офіційного) [4, с. 23] та публічної політики, презентують не лише агентів і особливості комунікації, а й задіяні ними ресурси та умови, в яких вони взаємодіють. До того ж Бурдьє експлікує дуже важливу проблему, повністю позбавляючи термін публічності від «моралізаторського», негативного контексту, акцентуючи «процес виробництва перформативного дискурсу про державу» [4, с. 249].

Є всі підстави визначити *Governance* (як і будь-яку комунікативну дію) як повідомлення, яке хтось комусь передає/сприймає, на підставі

певних правил комунікування. Це повідомлення може бути усним або письмовим, мати форму запиту або настанови тощо. Так, критична рефлексія *governance* має передбачати (послугуючись класичною моделлю комунікації Р. Якобсона) не лише аналіз повідомлення як такого, але й фокусування уваги на адресаті, специфіці певного контакту, контексту і коду комунікації з усіма притаманними функціями. Із позицій цієї схеми стратегічна мета комунікації – це адекватність спілкування. Як бачимо, застосування цієї моделі дозволяє задля ліпшого розуміння зв'язати проблеми мовлення, дискурсу, наративу з теорією комунікативних систем.

Проблема ідентифікації публічності, як і проблема особистісної ідентичності, приречена до антиномічності. Або ми вважатимемо суб'єкта публічної дії постійно ідентичним самому собі, або сприйматимемо самоідентичного суб'єкта як ілюзію. Послугуємося висновком П. Рикера щодо того, як людська самість може уникнути цієї дилеми. Справа в тому, що суб'єкт пізнає себе не без посередника, а лише через нього, через знаки культури, якими наділяють світ інші. Варто зазначити, що Рикер вводить поняття «нарративної ідентичності», під яким він розуміє таку форму ідентичності, до якої суб'єкт здатен прийти через нарративну діяльність. Наратив у філософії Рикера виступає як те, що пов'язує індивіда із самим собою, вписує його в пам'ять та проектує. Цілісність, автономність, творча сутність людини розглядається ним як нарративна ідентичність.

Акцентуючи значну роль, яку відіграє в самопізнанні інтерпретація самості, Рикер висновує, що саме ідентифікація особи з вигаданим персонажем є основним провідником цієї інтерпретації. Завдяки інакшому характеру персонажа «сам», що інтерпретується в плані «нарративу», перетворюється на певне інакше Я, на Я, що зображує себе як ту або іншу особу. Аналізуючи ці ідеї, можна зробити висновок, що згідно з концепцією наратива (як темпорально організованої оповіді) те, що сприймається, може бути засвоєним свідомістю лише через розповідну фікцію (тобто через розповідь суб'єкта про те, що він пережив). Отже, світ є досяжним людині лише у вигляді розповідей про нього. Відповідь на запитання про те, ким є певна людина, означає відповідь на питання про те, які події відбувалися в її житті і якою була реакція на них.

Схожу позицію щодо сутності наративу має і Дж. Принс. Наратив для нього – це презентація у часовій послідовності декількох реальних

або вигаданих подій. Наратив можна розглядати як один із домінуючих засобів організації переживання часу суб'єктом. Оповідь завжди контролюється поняттям часу (на цьому наполягав і П. Рікер, тому ця настанова є майже загальним місцем наратології). Завдяки такому впорядкуванню окремих подій у наративі відбувається осягнення шляхом позначення цілого, до якого вони належать.

Яким же чином наративна структура виявляє себе на рівні суспільного устрою і розкривається в оформленні соціальної взаємодії і конструюванні політичного простору?

Наратив найчастіше визначають як спосіб буття розповідного тексту (Ж. Женет); як текст, який щось повідомляє (Р. Барт); як породжувальний принцип будь-якого дискурсу (А.-Ж. Греймас, Ж. Курте); як особливий модус мислення (Дж. Брунер); як поняття філософії постмодерну, що фіксує процес самореалізації особи.

Розглянемо декілька «класичних» наративних моделей. Почнемо з праці В. Пропа «Морфологія казки», яка, як відомо, слугувала і слугує взірцем для цілей наративного аналізу та реконструкції універсальних моделей світу, в яких відображаються архетипні риси людського мислення. Ця модель орієнтована на те, щоб із різних текстів (зокрема казок), представивши їх як жмуток варіантів одного тексту, вирахувати той єдиний текст-код, що лежить у засновку. В. Проп, прагнучи розкрити таємницю, котрою так густо оповита чарівна казка, проаналізував структуру казки як деякої праформи, що поєднує в собі риси як логічної, так й історичної первісності. Реконструйована Пропом казка – це, за визнанням П. Рікера, «продукт аналітичної раціональності». Послугуючись його схемою, ми можемо дослідити будь-яку ситуацію публічності як самовизначення суб'єкта (саморекламу публічної особи, презентацію громадських зборів, протестні акції, виборчі кампанії тощо). Виявлення певного порядку функцій дієвих осіб, родове визначення або ідентифікація, розміщення на єдиній осі послідовності та референція інтриги – це операції, що перетворюють будь-який висхідний об'єкт на науковий.

Не менш корисною для осмислення політологами є й модель К. Бремона, яку він позиціонує у «Логіці оповіді». Побудована на засадах пропівської моделі, модель Бремона вирізняється тим, що за основну наративну одиницю тут обрана «елементарна послідовність». Послідовність, що реалізується суб'єктами дії – це ті рубрики, в які групується множина певних дій. Наприклад, послі-

довність, позначена словом «зустріч», утворена такими членами, як «наближення», «зупинка», «звернення», «привітання», «залицання» тощо. Послідовності накладаються одна на одну за принципом контрпункта. К. Бремон уважає (і тут відчутний вплив ідей К. Леві-Строса), що кожний сюжетний вузол не детермінує жорстко (як у Пропа) наступний вузол, а визначає лише альтернативу, з якої оповідач реалізує за власним вибором один з елементів, керуючись схемою «або – або». Отже, для того, аби можна було щось розповісти, потрібно і достатньо, щоб певна дія пройшла через три фази: ситуація, що відкриває можливість, актуалізація можливості (або її відсутність) та завершення дії, коли актуалізована можливість досягає (або не досягає) мети.

А.-Ж. Греймас створює ще біль довшену шестиактантну модель, де суб'єкт і об'єкт, пов'язані модальністю бажати, адресант і адресат – модальністю знати, а помічник і супротивник – модальністю могли. Визнана класичною, актантна модель Греймаса дозволила описати якщо не всі, то значну частину розповідних текстів, в основі яких лежить синтаксичне відношення суб'єкт – об'єкт. Ця модель презентує нам той логічний мінімум, який необхідний задля того, щоб виникла дія, а тому і сюжетний ряд. І цей мінімум стосується не лише до літератури, але й до поведінки людей у публічній сфері.

Сучасна наратологія робить вагомий висновок про те, що наратив дає розуміння того, як суб'єкти вибудовують комунікацію (Й. Брокмейер, Р. Харре). До того ж оповідування може вміщати найрізноманітніші форми участі, віддзеркалюючи владну структуру і структуру соціальних взаємин. Будь-який дискурс функціонує згідно з принципами і процесами, які найбільш зримо виявляються у вигаданій оповіді. Ця теза цілком узгоджується з останніми настановами наративної психології, яка твердить, що нам простіше сприймати власне життя за законами сюжету.

Будь-яка спільнота має певний достатньо стабільний набір наскрізних текстів, що спадкуються від покоління до покоління. Здатність окремої людини бути носієм культури, агентом соціалізації й актором публічного життя є невіддільною від знання цих ключових оповідань із персонажами, сюжетами і доволі інваріантною схемою послідовності розгортання. Перебуваючи під впливом цих наративних схем і організовуючи свою «ідентичність як життєву історію» (Д. Макадамс) через інтеріоризований наратив («особистісний міф», що переглядається все життя), суб'єкт при-

міряє на себе наявні ролі або створює нові історії, покликані систематизувати його життєвий досвід. Адже особливість ситуації публічності полягає в тому, що індивід поділяє її з іншими. Ми оцінюємо нашу зовнішність і власні вчинки (згадаймо ідеї М.М. Бахтіна), з позиції того, яке враження ми справили на інших; ми дивимося на себе очима інших. Звідси виникає закономірний висновок про те, що світ є Інші. Ці Інші також сприймають і оцінюють нас, запобігаючи до сталих (вкорінених у національній традиції і всотаних із дитинства) нарративів, підсвідомо відшукуючи схожість із певними персонажами і характерами.

Наприклад, можна вказати на влучні порівняння відомих діячів російського політикуму з літературними персонажами (Ксенії Собчак із Маленькою розбійницею з андерсонівської казки «Снігова королева»), які належать Дмитру Бикову. Показовим є і його констатація того, що без серйозного вивчення літературних схем жоден політик не буде користуватися успіхом (інтерв'ю «Радио свобода», 12.01.2018).

Маючи «владу домагатися визнання влади» (П. Бурдье), політичні діячі (з численними поглядами і множинними перспективами інтересів) постійно створюють публічні нарративи, нав'язуючи як домінуючі певні засоби інтерпретації дійсності. Як наслідок, великі групи людей і ціла нація можуть заплутатись у павутинні омани і не відчуті «актуального змісту політичного життя – радості і задоволення від перебування в товаристві тих, хто нам рівний, від колективних дій і появи перед людьми, від нашої участі в житті світу через слово і діло...» [3, с. 275].

Феномен публіки передбачає аналіз комунікативної ситуації в аспекті формулювання питання «хто?». Чи може категорія нарративу стати тим «важелем», здійвівши який, виводяться на поверхню, експлікуються фундаментальні засновки публічного врядування? Гадаємо, що є всі підстави дати позитивну відповідь на це питання.

Висновки. Розуміння публічного управління як «співрядування» дозволяє уникнути старої управлінської парадигми, заснованої на ієрархічному контролі держави, й експлікувати владу публічності як специфічний простір раціональ-

ної взаємодії-комунікації, що конструюється на засадах створення мереж соціальної солідарності. Проте поняттєве коло «публічного управління» по-справжньому проявиться, коли ми, окрім його ієрархічно-іманентного аспекту, візьмемо до уваги ще його унаочнення в розповіді, яка завжди може бути подана тільки у певній перспективі. Так, критичне і компетентне осмислення суті публічно-управлінської діяльності потребує, окрім іншого, знання основ наратології і володіння нарративним аналізом.

Підсумовуючи, слід указати на евристичну цінність апробації концептуально-термінологічного апарата наратології для аналізу підвалин публічного управління. Його значущість ґрунтується на тому, що оповідувальна фіксація будь-яких ситуацій (під впливом і за допомогою нарративів) стає головною конституентною людського буття, зануреного у модус «публічності», у взаємодії «приватне – публічне» і «Людина – Світ». Особливої уваги, на нашу думку, заслуговує концепція нарративної ідентичності, що має практичний характер, адже вона є умовою впорядкування індивідуального досвіду політичних акторів та рефлексії над дійсністю з усіма її історичними коливаннями та змінами.

Дослідження нарративу (як породжувального принципу будь-якого дискурсу) та аналіз наратологічних моделей є цінними, аби компетентно ідентифікувати політичних авторів, актантів публічного управління, дослідити певні комунікативні фрагменти, зумовлені досить сталою системою функціонально-рольових взаємин, вибудувати ланцюг послідовних управлінських дій (у сенсі *public policy*), спрямованих на стратегічний результат, відкоригувати навички публічного обговорення, типізувавши багатовекторні очікування різних людських угруповань тощо.

Подальші напрями наукових досліджень означеної проблеми мають полягати в конкретизації можливостей залучення наратологічних моделей до аналізу реалій українського соціуму, теоретичної обробки (раціоналізації) нової парадигми публічної політики (*public policy analysis*), що дасть можливість максимізувати її громадську корисність (*public good*).

Список літератури:

1. Абрамов В.І. Філософія публічного управління та значення цінності Української держави. *Публічне управління: ціннісні орієнтири, стандарти якості та оцінка ефективності* : матеріали щоріч. Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю (Київ, 26 трав. 2017 р.): у 5 ч. / за заг. ред. В.С. Куйбіди, А.П. Савкова, С.В. Загороднюка. Київ: НАДУ, 2017. Ч.3: Ціннісні орієнтири євроінтеграційних процесів. 124 с. URL: <http://academy.gov.ua/infpol/pages/dop/7/files/a9fef4d-07f3-4ef1-9078-8da9cbfd97e4.pdf>

2. Арендт Х. Джерела тоталітаризму. Київ: Дух і Літера. 2002
3. Арендт Х. Істина і політика. *Між минулим і майбутнім*. Київ: Дух і Літера. 2002
4. Бурдьє П. Соціологія соціального пространства Соціологія соціального пространства / Пер. с франц.; отв. ред. перевода Н.А. Шматко. Москва: Институт экспериментальной социологии; СПб.: Алетейя, 2007. 288 с. (Серия «Gallicinium»). URL: http://socioline.ru/files/5/39/sociologiya_socialnogo_prostranstva.pdf
5. Габермас Ю. Філософський дискурс Модерну. Київ: Четверта хвиля, 2001. 424 с.
6. Гусєв В.О., С.В.Загороднюк С.В.. Мережа як чинник інституціоналізації публічного управління та адміністрування. *Державна служба та публічна політика: проблеми і перспективи розвитку*. Матеріали щоріч. Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю (Київ, 27 трав. 2016 р.) / за заг. ред. А.П. Савкова, М.М. Білінської, С.В. Загороднюка. Київ: НАДУ, 2016, С. 15–19.
7. Женетт Ж. Повествовательный дискурс. Фигуры: в т. 2. М. Изд-во им. Сабашниковых, 1998. С. 60–280.
8. Колодій А.Ф. Публічне врядування і публічне адміністрування: в кн.: Енциклопедія державного управління. Т.8
9. Публічна політика та управління: наук.розробка / авт.кол.: С.О. Телешун, О.Р. Титаренко, С.В. Ситник, С.І. Вировий. Київ: НАДУ, 2010. 36 с.
10. Рикёр П. Время и рассказ. Т.1. Интрига историографический рассказ. Москва: Университетская книга, 1998. 313 с.
11. Рикёр П. Время и рассказ. Т.2. Конфигурация в вымышленном рассказе. Москва: Университетская книга, 2000, 224с.
12. Роудс Р. Новый метод управления: управление без правительства. – Публичная политика: от теории к практике. Санкт-Петербург: Алтейя, 2008.
13. «Стратегічний наратив»: до проблеми реалізації сутнісної складової стратегічних комунікацій в Україні. (Аналітична записка.) URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/2377/>
14. Шмид В. Нарратология. Москва: Языки славянской культуры, 2008. 304 с.
15. Habermas J. *New Perspectives on the Public Sphere*. Oxford, 1997.
16. *Governance, Globalization and Public Policy*. Edited by Kennett P. Northampton, MA, USA. 2008.
17. Prince G. *Narratology. The Form and Functioning of Narrative*. Berline, 1982

НАРРАТОЛОГИЧЕСКИЕ МОДЕЛИ КАК ИНСТРУМЕНТ ИССЛЕДОВАНИЯ ПУБЛИЧНОГО УПРАВЛЕНИЯ

В статье исследуются возможности применения моделей нарратологии к анализу публичного управления как соуправления. В работе прослеживается траектория концептуализации публичности и публично-управленческой деятельности как коммуникативного действия, структурирующего по определенным законам нарратива. Обосновывается эвристическая ценность рецепции методов анализа и терминологического аппарата классиков нарратологии в современных политологических исследованиях.

Ключевые слова: публичность, публичное управление, публичная политика, нарратив, нарратология, нарратологическая модель, нарративная идентичность.

NARRATOLOGICAL MODELS AS A NEW PUBLIC GOVERNANCE RESEARCH TOOL

The article examines the possibility of usage of narratological models when analysing new public governance as a co-ordination. The article traces the conceptualization of publicity and public-governing activity as a communicative action which is structured according to the certain laws of the narrative. Also, it substantiates the heuristic value of the reception of analysis' methods and the terminology apparatus of the narratology classics in the modern political researches.

Key words: publicity, new public governance, public policy, narrative, narratology, narratological model, narrative equivalence.